

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1052/2015
24.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у спору тужиље Ј.П. из Ћ., чији је пуномоћник Н.С., адвокат из Ј., против тужене Општине Ћуприја, Општинска управа из Ћуприје, коју заступа Јавни правобранилац Општине, ради оцене законитости дисциплинске мере престанка радног односа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1849/14 од 02.12.2014. године, у седници одржаној 24.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1849/14 од 02.12.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1849/14 од 02.12.2014. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Параћину П1 750/13 од 09.12.2013. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи решење туженог бр. 116-10/2013-01 од 13.03.2013. године, којим јој је изречена дисциплинска мера престанка радног односа и да се тужени обавезе да је врати на рад у Одељење за друштвене делатности и привреду Општине Ћуприја, Општинска управа, а тужиља обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код тужене. Решењем Начелника Општинске управе од 28.02.2013. године против ње је покренут дисциплински поступак, да би јој решењем од 13.03.2013. године била изречена дисциплинска мера престанка радног односа због теже повреде радне обавезе из чл. 59. став 1. тачка 1. Закона о радним односима у државним органима у вези чл. 5. тачка 1. Правилника о дисциплинској одговорности запослених и постављених лица у Општинској управи Општине Ћуприја. Ради се о неизвршавању или несавесном, неблаговременом или немарном вршењу радних и других обавеза. У члану 8. Правилника, који је објављен у „Службеном гласнику Општине Ћуприја“ од 26.09.2012. године, прописана је обавеза радника Општинске управе Општине Ћуприја да се, приликом уласка и изласка из зграде пријаве ИД картицом, јер је валидни докуменат за обрачун плате евиденција радног времена са ИД картицом. Та обавеза установљена је и Наредбом Начелника тужене од 26.09.2012. године. Иначе, на дисциплинској расправи, тужилца је дала и потписала изјаву да не прихвата употребу идентификационе картице. Против првостепеног решења од 13.03.2013. године тужилца је изјавила приговор, који је одбијен решењем Начелника Општинске управе од 26.03.2013. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужилци законито престао радни однос код тужене изрицањем дисциплинске мере престанка радног односа, због теже повреде радне обавезе.

У конкретном случају, према упућујућој норми из чл. 189. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05 са изменама), одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона. Закон о државним службеницима, према чл. 191, ступио је на снагу 01.07.2006. године. Закон о локалној самоуправи („Службени гласник РС“, бр. 129/07), који се у овом случају примењује, није уредио област радних односа. У тој ситуацији, по поменутој упућујућој норми из чл. 189. Закона о државним службеницима, којим је замењен Закон о радним односима у државним органима, примењује се тај закон у делу којим су уређени радни односи у органима локалне самоуправе.

Остваривање и заштита права запослених и постављених лица прописани су чланом 71. Закона о радним односима у државним органима. Према ставу 2. овог члана, против сваког решења или другог акта којим је одлучено о правима и обавезама, запослени има право да поднесе приговор, који се, према ставу 3. истог члана, подноси функционеру који руководи државним органом у року од 8 дана од дана достављања решења. Обавеза функционера је да о приговору запосленог одлучи у року од 15 дана од дана подношења приговора. Према ставу 6. истог члана, између осталог, ако запослени није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора, може се обратити надлежном суду у року од 15 дана.

Имајући у виду наведене законске прописе, који се у овом случају примењују, предмет судске заштите у овом радном спору представља коначно решење надлежног органа, донето у другом степену, поводом приговора

запосленог. У овом случају, предмет тужбеног захтева је оцена законитости првостепеног решења, којим је тужиљи престао радни однос код туженог изрицањем дисциплинске мере због учињене теже повреде радне обавезе. То решење није коначно и не може самостално бити предмет судске заштите у спору ове врсте, имајући у виду да је поменути закон прописана двостепена интерна заштита.

У конкретном случају, нижестепени судови су поступали по непотпуној (неуредној) тужби, коју је, по овлашћењу тужиље, поднео адвокат. Таква ситуација требало је да води одбацивању тужбе применом чл. 294. у вези чл. 101. став 5. Закона о парничном поступку. Међутим, судови су мериторно судили и правноснажно одбили тужбени захтев за оцену законитости првостепеног решења туженог о престанку радног односа тужиљи. Дакле, Врховни касациони суд поступа по ревизији тужиље, због чега је, ради заштите принципа забране reformation in reus одбио као неосновану ревизију тужиље.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**